

Arrest

nr. 231 700 van 23 januari 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Sint-Niklaas op 24/09/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw,:

Naam : H. (..)

voornaam : V. I. (..)

geboortedatum : 04.04.1979

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/09/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 29/03/2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn met haar vriend M. H. (..). Ze openden op 20/05/2019 een huwelijksdossier bij gemeente Sint-Niklaas maar dit werd afgewezen op 08/08/2019. Betrokkene verklaart niet terug te keren naar haar land van herkomst omdat ze hier een relatie heeft met M. H. (..). Mevrouw verklaart een zoon te hebben :

D.-J. H. (..) °30/11/2000 die bij hen zou inwonen. Indien haar zoon in België verblijft is dit ook in illegale toestand en dient hij ook het grondgebied te verlaten waardoor er geen scheiding is van een eventueel gezin. De intentie om te huwen geeft betrokkene geen automatisch recht op verblijf. Bovendien kan haar vriend haar achterna reizen of contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2.1. M.B.T. DE BESLISSING HOUDENDE HET OPLEGGEN VAN EEN INREISVERBOD

3.

De beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod vloeit wettelijk voort (= gaat gepaard met) de beslissing tot verwijdering van 24 september II.

Verzoekster verwijst derhalve naar de middelen uiteengezet in het verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten welke hier als integraal hernomen kunnen worden beschouwd. Onder stuk 2 wordt het betreffende verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. M.B.T. DE BEPALING VAN DE DUUR VAN HET INREISVERBOD:

SCHENDING VAN ART. 74/11 VREEMDELINGENWET IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO, DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT

4.

De bestreden beslissing legt een inreisverbod voor een duur van 2 jaar op.

De duur van het inreisverbod is in essentie gesteund op volgende overwegingen:

- er zou geen schending voorliggen van art. 3 of art. 8 EVRM;
- betrokkene zou niet hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;
- belang van de immigratiecontrole;

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De motivering terzake de duur van het inreisverbod is feitelijk onjuist, minstens onvoldoende genuanceerd. Bepaalde relevante feitelijkeheden worden niet mee in overweging genomen, hetgeen een schending vormt van art. 74/11 Vreemdelingenwet iu. de zorgvuldigheidsplicht iuo. Het redelijkheidsbeginsel.

(i) Nopens de overweging dat “verzoekster niet getwijfeld zou hebben om onwettig op Belgisch grondgebied te verblijven”

5.

De duur van het inreisverbod is o.a. gesteund op de suggestie dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven.

6.

Voor de goede orde weze verduidelijkt dat verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing 1 (= één) bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, nl. op 29 maart 2019.

De overweging dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekster niet heeft voldaan aan haar terugkeerverplichting (welke nota bene geschorst werd tijdens de duur van het onderzoek naar het voorgenomen huwelijk (cfr. infra)).

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

“ De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen gijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.”

En nog:

“ De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet.

De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch gij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke vo orgie ne maximumduur van 3 jaar. ”

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

“ De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. ”

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar het eerdere (en enige) bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

7.

De overweging dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, is bovendien onvoldoende genuanceerd en houdt geen rekening met de specifiek omstandigheden eigen aan de zaak.

Het eerste en enige voorafgaande bevel werd aan verzoekster betekend op 29 maart 2019.

Overeenkomstig de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf werd het bevel opgeschort tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zodat tijdens deze periode redelijkerwijze van verzoekster niet kon/ mag verwacht worden dat zij het grondgebied zou verlaten hebben .

De tenuitvoerlegging van het bevel werd aldus opgeschort tot 9 augustus 11. (= datum weigeringsbeslissing) en nog voor de afgifte van de huidige bestreden beslissing werd beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing m.b.t. het voorgenomen huwelijk.

Het verblijf van verzoekster kan derhalve bezwaarlijk als een hardnekkig illegaal verblijf worden beschouwd: enerzijds mocht zij enkel recent een eerste bevel ontvangen en was dit enkel voor korte tijd uitvoerbaar, anderzijds is de procedure tegen de weigering van het huwelijk nog hangende en wenst zij graag deel te nemen aan deze procedure en aanwezig te zijn op de zitting.

De stelling van verwerende partij dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven, is m.a.w. manifest ongenueanceerd en houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden in deze zaak.

Waar verwerende partij verzuimt om rekening te houden met voormelde specifieke omstandigheden is de bestreden beslissing strijdig met art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet."

(ii) Nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM

8.

De bestreden beslissing bevat anderzijds een uiteenzetting nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM.

Deze uiteenzetting van verwerende partij is er — blijkens de beslissing zelf- op gericht aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod toch verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM.

De overweging van verwerende partij dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM, verantwoordt mogelijks wel het opleggen van een inreisverbod an sich, doch verantwoordt daarom nog niet waarom de afwezigheid van deze schending zou verantwoorden dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

De afwezigheid van een schending van art. 8 EVRM kan bijv. ook de keuze voor een inreisverbod van 1 jaar verantwoorden.

9.

De overwegingen in de bestreden beslissing terzake de eerbiediging van het gezinsleven en art. 8 EVRM bevatten bovendien feitelijke onjuistheden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs-en/ of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In casu werd geen nauwgezet onderzoek gevoerd naar de individuele en concrete omstandigheden van de zaak.

Immers: in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing poneert, is het noch voor haar partner (dhr. H. (...)) noch voor haar zoon mogelijk verzoekster achterna te reizen om daar het gezinsleven voort te zetten:

- Dhr. H. (...)E werkt voltijds en is uiteraard gehouden zijn arbeidsovereenkomst te eerbiedigen (stuk 10);

- De zoon D.-J. (...) loopt school in het Stedelijk Lyceum te Antwerpen en dient dagelijks op school aanwezig te zijn (stuk 11 en 12);

M.a.w.: de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM is gesteund op een onzorgvuldig onderzoek van de zaak en is vindt bijgevolg haar grondslag in onjuiste minstens onvolledige feitelijke gegevens.

(iii) Nopens het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van gezinsleven

10.

Ten slotte wijst verwerende partij nog op het belang van de immigratiecontrole.

Dit is thans een stereotiep onderdeel geworden van de motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd

11.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van art. 11 van richtlijn 2008/115/ EG (Terugkeerrichtlijn) en in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" (C/2017/6505) is uitdrukkelijk aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het geval.

Bij de bepaling van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of vernachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of:

- *of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;*
- *of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;*
- *of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;*
- *of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;*
- *of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken;*

Uw Raad oordeelde ook reeds in deze zin in haar arrest dd. 1 februari 2019 nr. 216 322 (cfr. randnr. 3.3.4: "Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of vernachtende omstandigheden /...")

In casu kan het belang van de immigratiecontrole (en nog minder de vermeende eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster) als een verzwarende omstandigheid worden beschouwd welke het opleggen van een inreisverbod voor een periode van 2 jaar rechtvaardigt / doet begrijpen."

2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar de middelen die zij heeft opgenomen in het verzoekschrift gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2019 wijst de Raad op zijn arrest nr. 231 699 van 23 januari 2020 waarbij het desbetreffend beroep verworpen werd. Deze verwijzing kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.5. Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 24 september 2019 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij ook wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel van 29 maart 2019. Zoals hoger reeds gesteld werd het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 24 september 2019 verworpen bij arrest nr. 231 699 van 23 januari 2020. Verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte is overgegaan tot het treffen van het bestreden inreisverbod.

2.6. Verzoekende partij uit voorts kritiek op de termijn van het inreisverbod en betoogt dat bepaalde feitelijke omstandigheden niet mee in overweging werden genomen.

Verzoekende partij wijst erop dat zij slechts één bevel om het grondgebied te verlaten voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft gekregen en meent dat de vaststelling dat zij illegaal op het grondgebied heeft verbleven slechts een parafasering is van het feit dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, maar zij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat niet alleen het illegaal verblijf een reden vormt om haar een inreisverbod van twee jaar op te leggen, maar het geheel van de omstandigheden eigen aan haar zaak dat ertoe geleid heeft vast te stellen dat een inreisverbod voor twee jaar zeker proportioneel is in casu. Zo wijst de verwerende partij erop dat het huwelijksdossier van 20 mei 2019 op 8 augustus 2019 werd afgewezen en dat de intentie om te huwen geen automatisch recht geeft op verblijf. Verder blijkt dat de contacten met haar partner via moderne communicatiemiddelen kunnen onderhouden worden en dat ook niet blijkt dat haar partner haar niet zou kunnen achterna reizen. Wat betreft de meerderjarige zoon van verzoekende partij wordt erop gewezen dat deze zich ook illegaal in België ophoudt en hij dus ook het grondgebied moet verlaten zodat er geen scheiding is van een eventueel gezin. De verwerende partij wijst er tevens op dat verzoekende partij geen medische problemen verklaart te hebben. Het is het geheel van die omstandigheden, en gelet op de duidelijke wil van verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven, die in het belang van de immigratiecontrole ertoe nopen een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Het betoog dat het eerdere bevel zou geschorst geweest zijn tijdens de duur van het onderzoek van de huwelijksaanvraag doet aan voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 wijst de Raad er in eerste instantie op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 3 maart 2003, nr. 116.627; RvS 13 februari 2002, nr. 103.532). Verder merkt de Raad op dat de omzendbrief van 17 september 2013 enkel de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf betreft. De instructies die in deze omzendbrief zijn opgenomen, zijn niet bestemd voor derden buiten het bestuur en kunnen op zich geen aanleiding geven tot legitieme verwachtingen waaraan afbreuk zou kunnen worden gedaan wanneer deze instructies niet worden gevolgd (RvS 17 november 2016, nr. 236.438: *“Les instructions qui y sont consignées ne sont donc pas destinées à l'attention de tiers à l'administration et ne sont dès lors pas susceptibles de faire naître dans leur chef des attentes légitimes auxquelles il pourrait être porté atteinte en raison de l'irrespect de ces instructions.”*).

Zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoekende partij de legitieme verwachting kon koesteren dat het bevel werd opgeschort in afwachting van een beslissing inzake haar huwelijksdossier dan nog dient erop gewezen te worden dat het huwelijksdossier afgewezen werd op 8 augustus 2019 en dat verzoekende partij desondanks na deze datum nog steeds persisteerde in illegaal verblijf. Haar betoog dat zij beroep had aangetekend tegen de weigeringsbeslissing inzake haar huwelijk doet niet anderszins besluiten. Immers, wat betreft het beroep dat zou zijn aangetekend tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand, merkt de Raad op dat een dergelijk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van bevelen om het grondgebied te verlaten verhindert. Dit blijkt trouwens ook uit de omzendbrief van 17 september 2013. Daarin wordt gesteld dat de gemachtigde niet zal overgaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat een vreemdeling betekend werd en dit tot:

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek;
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde pertinente specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij veronachtzaamd heeft.

2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat er niet gemotiveerd wordt waarom er niet gekozen wordt voor een inreisverbod voor de duur van één jaar dat verenigbaar kan zijn met artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom zij niet kiest voor een inreisverbod met een kortere duur. Zij dient enkel te motiveren waarom zij kiest voor een welbepaalde duur, in casu twee jaar, wat zij heeft gedaan.

Verzoekende partij betoogt voorts dat het voor haar partner onmogelijk is haar achterna te reizen omdat hij voltijds werkt en dat ook haar zoon dit niet kan omdat hij in België school loopt.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst erop dat verzoekende partij wel betoogt dat haar partner in België tewerkgesteld is maar dit doet geen afbreuk aan de gegeven motivering nu niet blijkt dat haar partner niet in Suriname kan tewerkgesteld worden, waar hij trouwens geboren is en waar hij, blijkens het administratief dossier nog bindingen heeft nu hij zelf verklaarde naar daar afgereisd te zijn voor het huwelijk van zijn zoon (zie het verhoor in burgerlijke procedure van 18 juli 2019). Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar gezinshereniging aan te vragen en dat haar partner geen verlof kan nemen om haar te bezoeken. Evenmin blijkt dat er geen contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk is, dit in afwachting van het verkrijgen van de noodzakelijke documenten om in België te kunnen verblijven. Beide betrokkenen zijn jonge veertiger/vijftiger en mogen worden verondersteld zich op één of andere manier met elkaar in verbinding te kunnen stellen wanneer één van beiden niet in België zou verblijven. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze opties voor hen niet beschikbaar zouden zijn.

Wat betreft de meerderjarige zoon van verzoekende partij heeft de verwerende partij erop gewezen dat deze eveneens illegaal in België verblijft en hij dus eveneens het grondgebied moet verlaten zodat er geen breuk is in het gezinsleven met verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt wel dat haar zoon in België onderwijs volgt maar, naast het feit dat het gaat om een meerderjarige die aldus niet meer leerplichtig is, toont de verzoekende partij ook niet aan dat haar zoon niet in het herkomstland naar school kan en zijn opleiding aldaar verder kan zetten.

De Raad benadrukt daarbij dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten

tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Met haar betoog inzake het belang van de immigratiecontrole toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij in casu geen rekening heeft gehouden met alle relevante persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Gelet op de gegeven motivering waaruit duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het aangevoerde gezinsleven, de afwezigheid van medische problemen die een terugkeer verhinderen en in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij persisteerde in illegaal verblijf is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij met het oog op het belang van de immigratiecontrole in casu een inreisverbod voor twee jaar oplegt. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat er bepaalde elementen over het hoofd werden gezien die maken dat het treffen van dergelijk inreisverbod kennelijk onredelijk is.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond voor zover het ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER